

[Henrik Toft]

reducere antallet af sindslidende. Venstre er i øjeblikket i regeringen med i et arbejde for at forbedre disse ydre omstændigheder. Dette til oplysning for hr. Wilhjem, hvis det skulle have undgået hans opmærksomhed.

Den anden ting, som jeg vil understrege, bliver nærmest et spørgsmål: kan vi fange nogle potentielle klienter op på et førsindssygestadium? Jeg mener at kende en del eksempler på bekendte, som efter et selvmord har sagt: det kunne vi i grunden have forudsagt, og vi tror, at den pågældende ville have været motiveret for en behandling.

Derfor synes jeg, der er grund til at understrege det medmenneskelige ansvar, der hviler på os i sådanne situationer. Det siger i hvert fald mig, at der stadig på dette område mere er brug for en privat og medmenneskelig indsats, som aldrig vil kunne erstattes af den bedste sagsbehandlingsopbygning.

Jeg vil derfor gerne slå til lyd for dels en ændret holdning til de sindslidende, dels opbygning af et større fælles ansvar for dem til nedbrydning af nogle af de barrierer, som i dag forhøjer antallet af psykiatriske klienter.

Dernæst vil jeg gerne sige lidt om behandlingen. Det kan næppe undre, at jeg er ret enig med indenrigsministeren. Derfor vil mit bud på behandlingen også gå på decentralisering, sådan som for øvrigt også hr. Wilhjems gør det.

Vi finder os endnu forholdsvis kort tid efter udlægningen. Det er måske nok lidt tidligt at vurdere, hvordan det er grebet an i de forskellige amter, men jeg vil gerne opfordre til at undersøge, om man nogle steder har været mere heldig med den lokale opbygning end andre. Selv om man har haft forskellig baggrund at gøre det på, vil der sikkert hurtigt kunne øjnes et mønster for, hvor indsatsen er mest hensigtsmæssigt tilrettelagt. Men jeg vil gerne understrege, at venstre her som på andre områder prioriterer nærhedsprincippet højt, sådan som det andet venstreparti også gør det.

Jeg stoler ligesom indenrigsministeren på, at selv om det er sparetider, beskæftiger vi os her med et område, hvor opbygningen af behandlingsapparatet vil have høj prioritet, og jeg vil sige til indenrigsministeren, at vi gerne vil have en vurdering af de forsøg, som ministeren omtalte i sit indlæg.

Behandlingen som sådan skal jeg ikke gå meget ind på. Lige så vel her som på andre

områder forskes der, og der er al mulig grund til at tro, at der vil blive fundet frem til såvel andre som bedre behandlingsmåder. Venstre lægger vægt på, at behandlingen sker med klientens eller værgens indforståelse, ligesom vi er enige med hr. Wilhjem i, at der ikke må ske behandling, der giver en helt anden personlighedsfremtræden.

Hvor mange er det, vi snakker om? Hr. Wilhjem nævner et antal på 40.000 indlæggelser om året, og det er da mange heri er der mange genindlæggelser, for hvilke der sikkert i mange tilfælde er tale om forholdsvis kort kontrol, så det er vel lige så rigtigt at holde sig til tallet for førstegangsindlæggelser.

Men det, der især påkalder sig interesse på det retssikkerhedsmæssige område, er spørgsmålet om tvangsanbringelser. Nu er det jo ikke et helt stort antal, det drejer sig om, men de har selvfølgelig krav på mindst samme retsbeskyttelse som andre.

Her mener jeg, at forholdet vedrørende beskikkelse af væрге er vigtigt. Det er rigtigt, at der ofte kan gå op til 8-14 dage, inden der sker beskikkelse af en sådan, og det synes jeg er for lang tid. Derfor synes jeg, at noget af det, man kunne tage fat på, er, at man fik grebet ind på et tidligere tidspunkt, sådan et én konkret har ansvaret for den behandling og den tvangsanbringelse, som der måtte være tale om.

Endelig er der spørgsmålet om fiksering. Det er nok ikke så stort et problem, som det tidligere har været. Jeg tror faktisk, man er kommet langt med hensyn til at få det afviklet. Der kan være tilfælde, hvor det virkelig er en hjælp, at man gør noget for, at patienten ikke falder ud af sengen, og jeg sørger da også for, at min lille søn får en sengehest, så at han ikke falder ud på gulvet og slår sig. Der kan altså være gode grunde til, at man ikke bare enøjter siger, at det er noget, der ikke må finde sted. Der kan være tale om, at det er en hjælp for personer, som ikke kan klare sig selv, at man sørger for, at de ikke uden videre forårsager en skade, som kan komme oven i det psykiske handicap.

Jeg er tilfreds med justitsministerens tilsagn om, at han vil nedsætte et udvalg til at se på de forskellige forhold. Jeg synes, det er rigtigt at gøre det. Jeg vil bede ham om/at udarbejde et stramt kommissorium for dette udvalg og bede om, at der bliver en snæver